

PRESTIŽNÍ
STUDENT

páté číslo

28.11.2022

Milí a prestižní studenti,

páté číslo Prestižního studenta zapaluje svíčky na dortu k našemu hranatému výročí (půlka z deseti je pět, deset je kulaté číslo - haha, get it?) ve znamení retra.

Jako obvykle jsme si připravili spoustu zajímavých článků, a vůbec poprvé jsme do našeho obsahu zařadili také poezii.

Máte se na co těšit, dokonce se nám podařilo získat od jedné velmi schopné přírodovědkyně tématicky zaměřené biologické okénko...

Díkybohu se podařilo obnovit přirozený řád a na titulní straně se opět objevil muž. Uvidíme, jak dlouho se to podaří udržet...

Přiznám se, že dělat časopis už není tak snadné, jak to bylo před půl rokem. Maturita se blíží, stejně jako přijímačky na výšku. Proto stále zvažuji, jestli bude Prestižní student měsíčník nebo dvouměsíčník. Uvidíme, I guess .

Už jen tak ze zvyku tu zmíním náš Instagram @prestiznistudent. K tomu se váže naše evergreenová nabídka: pokud někdo by jen trošku uvažuje o tom, že by chtěl psát, rozhodně se nebojte nám napsat! Možná na to nevypadáme, ale jsme docela fajn lidi!

Mějte se fanfárově a dobré počtení,
Kuba Mejzr, šéfredaktor

TAJEMNÁ JÁMA ANEB NOVINÁŘSKÁ EXPEDICE

Není možná, aby to někteří z vás nezaregistrovali, ale před pár týdny se před naší školou ze dne na den objevila záhadná díra. A naše redakce se v zájmu čtenářů a v honu za poznáním rozhodla vypátrat, co se za touto událostí skrývá. Protože povinností novináře je ptát se a získávat odpovědi.

Naše expedice sestávala ze skupiny A, která se skládala z Páji a Sary, a skupiny B, to znamená Kuby a mojí maličkosti. Vybavení obou skupin bylo poměrně nenáročné, skupina A se vybavila pouze Sářinou učebnicí *Teorie práva* a několika dalšími podivnými knihami, které ve svém názvu podezřele často obsahovaly slovo „právo“. Účel neznámý.

Skupina B se po dlouhé přípravě a diskusi s opravdovými odborníky rozhodla přispět svou troškou do mlýna a vybavit se na expedici lépe. Jejich essentials se staly Nokie 3310 (nikdy nevíte, co se může stát), Hořické trubičky (koupěny v Lidlu, ne v Bille) a šest Kubových ponožek (bohužel všechny liché, i když všechny vesele barevné).

Připraveni na nejhorší, zaučení pravidly první pomoci, vydali se, neohroženě a beze strachu vystavit se nebezpečí a padnout ve jméno nezávislé novinářiny, na plácek před

Arabskou. Obě skupiny se setkaly v určený čas, ačkoliv se zpožděním dvacet minut.

Pája, jakožto nejmladší člen výpravy, se okamžitě dostala do čela skupiny a na okraj jámy se dostala nejrychleji. To byla ale velká chyba! Podcenila svůj odhad a neodhadla stabilitu jejího okraje. Měkká zemina se jí smýkla pod nohama, Páji vansky se zabořily do hlíny a celá redaktorka se propadla do jámy.

Zbytek expedice zkoprněl, ale neztratil hlavu a společnými silami zachránili mladou naději našeho časopisu z bahna. Po tomto nervydrásajícím momentu už nikoho ani nenapadlo vydat se takhle blízko k okraji.

Kuba nás nezapomněl poučit krátkým vzletným proslovem o tom, že by za nás za všechny nasadil vlastní život, kdyby na to došlo, a že kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá, ale že nikdo z nás tuhle jámu nekopal, tudíž nikomu žádné nebezpečí nehrozí. Když jsme nábožně a se zatajeným dechem poslouchaly tu řeč vedenou nad hrozivou jámou, cosi se v nás zlomilo, byly jsme hrdé na to, že tam můžeme stát, a dmula se nám hrud' pýchou, že Kuba je zrovna náš šéfredaktor.

Sára v opojení emocí a přemožena dojetím nad takovými slovy vytáhla z batůžku učebnice práva a rozhodla se všechny je pohřbít na dně díry. Avšak Kubova slova nevyлéčila její artritická kolena, chorobu způsobenou vysokým věkem, a tudíž se stalo mým údělem použít sílu hodnou vikingské ženy, vydat se na dno a knížky tam slavnostně položit.

Vše proběhlo bez problému, díky kvalitnímu vybavení, kterým se naše výprava připravila na každou situaci a mrštnosti, kterou jsem zdokonalila ve výcviku, který předcházet expedici.

Když bylo dokonáno, vyčerpáni a plni dojmů jsme se rozhodli pomalu se stáhnout a vrátit se do základního tábora. Nad druhým pivem se nám vyjasnilo, otevřely se nám oči a my poznali, za jakým účelem byla díra vykopána.

Nakonec jsme se všichni shodli, že byla vybudována za účelem stavby stanice metra Arabská, která se bude nacházet mezi stanicemi Bořislavka a Nádraží Veleslavín. Po další šéfredaktorské řeči jsme se dojetím objímali a ženská část výpravy dokonce plakala.

Jsme pyšní na to, že můžeme s časopisem zažívat příběhy jako byl ten, který jsme zažili s tajemnou jámou. Jsme hrdými členy redakce Prestižního studenta.

PETICE ZA ZNEŠKODNĚNÍ JAKUBA MEYZRA

SPGA - Spolek přátel gymnázia Arabská. NEBO TAKY NE. Už několik let kolují zvěsti a různé příběhy o tom, že našich tisíc korun ročně doopravdy nejde na opravu tělocvičen, správu bufetu nebo na slavný projekt pod kódovým názvem „Školní aula“, ale že je odvádí jeden konkrétní člověk a následně je utrácí za svoje zvrácené školní akce, jako je třeba ten časopis, který právě teď čtete.

Potvrzují nejhorší zvěsti, které jste slyšeli. Všechno je to pravda. JakubMezr je spolčen s vedením, bere příspěvky SPGA, které tvoří 95% jeho příjmů (zbylých 5% je brigoška v Mekáci) a rozhodně tedy ovlivňuje chod školy ve svůj prospěch. Jeho předpokládaný net worth je okolo 3,5 milionu korun.

Hádejte, jaká třída má nejlepší rozvrh? Hádejte, koho vybrali na všechny tematické cesty? Hádejte, KDO JE KAŽDOROČNĚ NA ARABSKÉM VYSVĚDČENÍ? To vám jako nepřišlo podezřelý, že se podezřele často účastní nějak podezřele moc podezřelých akcí? Velmi podezřelé.

Vypíchněme například moment, kdy minulý rok prostě ukradl lidem jídlo a celé to skryl pod politickou akci s názvem Svačina pro Ukrajinu. Kdo si myslíte, že snědl ty zbytky a zdanil všechny výtěžky, které mu byly svěřeny?

Zrovna teď po mně chce, abych mu zas pomohl s nějakýma pitomýma židlema, což akorát dokazuje jeho nekompetenci. To ani není možný. Určitě dneska zas napíše nějaký hromadný mail jako vždycky. On je důvod, proč nikdo ty maily ze školy nečte.

Pohár přetekl, Jakube Meyzre. Přetekl neskutečným způsobem. Za všechny jeho zločiny spáchané na této škole (mezi které se

počítá i jeho nový haircut) vyhlašuji petici, aby byl s okamžitou platností vyloučen z gymnázia.

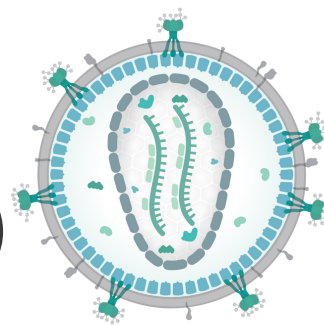
ADAM BIBEN

škola nArUby

školy.
realitu naši prestižní
ale nemusí odřízet
a mohou,
zaznívají, jsou smyšlené
Informace, které zde

BIOLOGICKÉ RETRO OKÉNKO

Toto retro číslo Prestižního studenta je obohaceno i o nějaké ty biologické zajímavosti, aby se všichni saláti na prestižním gymnáziu Arabská cítili reprezentováni. Řeč bude o retrovirech. Retro většinou slouží k označení kultury nebo módy 60. – 80. let. Ve spojitosti s viry má slovo význam „zpětně/obráceně“. Retroviry totiž nejsou ledajaké viry. They are built different.

Jedná se o velmi zvláštní viry, až si člověk říká, jak jen to ta příroda mohla vymyslet. Genetická informace je zpravidla v organismech uložena v deoxyribonukleové kyselině (DNA), ze které je pak přepisována do řeči proteinů v podobě ribonukleové kyseliny (RNA). U retrovirů je tomu jinak. Obsahují jen RNA a díky svému speciálnímu enzymu (reverzní transkriptáza) ji umí přepsat v hostitelské buňce do DNA, která se následně může začlenit do genomu napadené buňky.

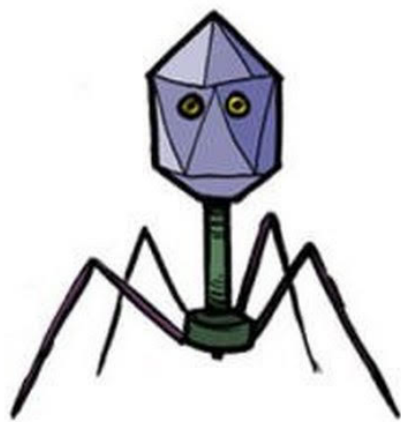
Tato jeho schopnost úplně vyvrací základní dogma molekulární biologie, které nám říká, že tok genetické informace je možný jen ve

směru DNA → RNA → bílkoviny.

Retroviry jsou známé kvůli své špatné pověsti. Každý z vás už jistě slyšel o lidském retroviru HIV-1, který způsobuje onemocnění AIDS (syndrom získaného selhání imunity). HIV napadá Th-lymfocyty, což oslabí imunitu nakaženého jedince. HIV pozitivní člověk poté umírá na jiné choroby, jelikož jeho imunitní systém již nefunguje tak, jak by měl.

Tímto virem se po celém světě nakazí každý den asi 7 tisíc lidí. Celkově je na světě okolo 36,9 milionů HIV pozitivních lidí, zhruba 19,6 milionů z nich žije v subsaharské Africe.

V zemích s fungujícím zdravotním systémem je vyvinutá efektivní léčba, která zaručuje infikovaným mnoho dalších let života a zmírňuje jejich šanci zemřít na AIDS. S léčbou je spojena i naše malá zemička. V laboratoři Jana Holého vynalezli inhibitor reverzní transkriptázy, který se od roku 2001 využívá při antivirové léčbě. Tato molekula je nabídnuta reverzní transkriptáze, čímž se zastaví transkripce a vir se přestane v těle množit.

Virus

I když se hovoří o nevléčitelné nemoci, existují tři případy, kdy se podařilo onemocnění AIDS vyléčit. Pacienti trpěli mimo jiné i na leukémii (rakovina krevních buněk), proto se lékaři rozhodli provést transplantaci kostní dřeně. Dárce byl shodou okolností odolný vůči viru HIV. Tato anomálie se vyskytuje u lidí, kteří mají mutaci v genu pro chemokinový receptor, který slouží jako vstupní brána pro infekce do buňky.

Když je tento receptor pozměněn, virus HIV se nedostane do buněk, a proto se nemůže dál rozmnožovat. U pacientů se po transplantaci stala hladina viru HIV nedetekovatelnou. Bohužel se jedná o velmi složitý a riskantní zákrok, tudíž se tato metoda nemůže běžně používat.

A jak se viru HIV můžete vyhnout? Virus se u nakaženého nachází v tělních tekutinách. Při běžném kontaktu s člověkem se nakazit nemůžete. Virus HIV se ale přenáší krví, z matky na dítě nebo nechráněným pohlavním stykem či jinými sexuálními aktivitami. Naštěstí pro nás, máme tu možnost se testovat a tím chránit sebe i ostatní. Moudro nakonec – používejte kondomy a nechte se testovat!

ZUZANA BUCHOVÁ

DOVĚTEK KE ČTVEREČKŮM

Prestižní čtenáři,

v druhém čísle našeho časopisu jsme vydali článek s názvem „Komentář na zeď nářků“, který satiricky komentoval zřízení plaket, připomínající studenty, kteří někdy na Arabské studovali.

Ten článek se nezakládal na faktech, byl čistě názorový. Jako šéfredaktor si za ním plně stojím, jednalo se o satiru. Tímto novým článkem bych chtěl celou situaci dovysvětlit a uvést na pravou míru.

Projekt zdi absolventů se připravoval od roku 2019, zejména část týkající se umístění pamětní desky Lilian Landové. Škola tak jednala na základě doporučení od Muzea paměti XX. století. Toto muzeum v doporučení škole zmiňuje to, že: „Lilian Landová byla osoba, která se aktivně podílela na odporu proti autoritativnímu režimu“, a podle zákona č. 262/2011 Sb. má být takovým osobám projevována „úcta a vděčnost.“ Z těchto důvodů Muzeum paměti XX. století doporučilo škole, aby byla památka Lilian Landové připomenuta formou pamětní desky nebo podobným způsobem, a to buď na budově školy nebo v areálu gymnázia Arabská (*vycházíme z doporučení škole, které vedení školy poskytlo naší redakci - pozn. red.*).

Já jsem vedení naší školy ohledně zdi absolventů kontaktoval, a paní ředitelka mi

poskytla, kromě již zmíněného doporučení, následující informace ohledně vzniku zdi:

- Podklady k osudu L. Landové shromažďovali, vyhledávali a poskytovali absolventi školy z období kolem roku 1978, pracovníci Ústavu totalitních režimů, historici a dále naši učitelé: Dr. Dvořáková, Mgr. Žytek, Dr. Horáčková a ředitelka školy (školní archiv) – ve školní kronice.
- V roce 2021 bylo rozhodnuto o úpravě zdi v mezipatře a umístění desek týkajících se dalších absolventů GA – výběr byl po návrhu ředitelky školy konzultován s pedagogickým sborem GA.
- Celý projekt byl hrazen z prostředků Magistrátu hlavního města Prahy - zřizovatele školy.

Zeď tedy nevzešla pouze z iniciativy školy, ale od Muzea paměti XX. století. V předchozím článku bylo zmiňováno financování z fondu SPGA, nicméně to v tomto případě není pravda - za zeď se čtverečky zaplatil pražský magistrát. To také dokládá výpis rozpočtu SPGA, kde žádná „zeď absolventů“ či „čtverečková zeď“ není zmíněná.

KUBA MEJZR

POHLED NA SVĚT Z VÝŠKY

Lidská populace se dá rozdělit do dvou kategorií. Na ty, co omylem zašlápnete cestou domů, a na ty, co vás omylem zašlápnu cestou domů. Moje maličkost patří do druhé skupiny.

I když to zní fakt skvěle (nebýt zašlápnutá na ulici), být vysoká žena není nic skvělého. Ano, to, jestli jste vysoký muž nebo vysoká žena, je velký rozdíl. Muži by totiž podle nějakého nepsaného pravidla měli být vysocí, urostlí atd. Ženy by zase měly být drobná nenápadná roztomilá stvoření.

A ono to i ve většině případů sedí: mám okolo sebe spoustu holek menšího vzrůstu a vysokých kluků, ale samozřejmě jsou tu i výjimky. Ehm... já... ehm. A přesně takhle individua, co vyčuhují z řad, to mají nejtěžší.

Kdybych dostala korunu pokaždé, když uslyším poznámku na svou výšku, byla bych v balíku. Větu „Ty jsi nějaká vysoká“, slyším snad pokaždé, když se s někým

seznamuji, a věřte mi nebo ne, není nutné na to hned poukazovat, i když je to ta první věc, které si na mně každý všimne. Já taky na setkání všem neříkám jak jsou prťavý.

Otázky, zda hraju basket (ano, hraju), nedělám náhodou modeling (ne, nedělám), když jsem tak vysoká, či jestli nehraju volejbal, jsou taky pěkně otravný. Já se taky lidí pod 160 cm neptám, jestli hrají minigolf, anebo na to, jaké je to nakupovat v dětském oddělení.

Kromě tohoto sociálního opruzu je tu i spousta jiných nepříjemností. Zkuste si někdy shánět džíny, tepláky, či cokoliv jiného na spodní část vašeho těla, když máte nohy dlouhé 110 cm. Fakt to není sranda a tyhle problémy nenastaly až teď, když jsem starší.

Protože jsem přerostlá odjakživa, tak mě například jako prvňáčka nechtěli pustit do školy s mými spolužáky, jelikož jsem vypadala, že chodím pomalu do páté třídy. Poznámky ke svému věku taky slýchám velmi často, nejlépe zkombinované s narážkou na můj vzrůst. Něco ve smyslu: „Ale ty vypadáš tedy mnohem starší, na svůj věk jsi fakt vysoká,” mi řekl snad každý druhý dospělý, který mě kdy potkal.

Ale abych tu jen nešířila negativitu, být vysoká má i pár výhod. Dosáhnu na každou poličku, nedělá mi problém vidět v davu na

koncertě, chodím rychleji než ostatní a méně se při tom namáhám, protože dělám delší kroky; také mám jistou výhodu ve všem zmiňovaném basketbalu, ale přesně tady moje výhody končí.

Vlastně ne! Na tu nejlepší bych málem zapomněla! Můžu se nad spoustu z vás povyšovat a nikdo proti tomu nemůže nic říct, jelikož už teď jsem výš než vy.

Pro méně chápavé žáky na našem prestižním gymnáziu: Článek je psán jako SATIRA, není myšlen vážně a autorka si plně uvědomuje, že toto není žádný světový problém jako globální oteplování, ozonová díra, růst populace či terorismus.

(pozn. šéfredaktora - nerad bych psal další článek, kde budu muset něco uvádět na pravou míru)

Definice: Satira je označení pro literární dílo, využívající komičnosti, výsměchu a ironie ke kritice nedostatků a záporných jevů.

PAVLA CHALUPOVÁ

Reportáž ze Zašívárny

Z osobní zvědavosti a také z důvodu reportáže jsem se rozhodl navštívit šicí sraz.

Ten se konal v prostorech Ultravagantu na Palmovce.

Hned při příchodu na mě dýchla přátelská atmosféra. Samozřejmě jsem si šití také vyzkoušel, nebo se o to alespoň pokusil. Při té příležitosti jsem vyzpovídal Radka ze 3.C, který za celým projektem stojí.

Co tě přimělo tenhle projekt založit? Jak Zašívárna vznikla?

Začalo to v létě, já jsem byl u přítelkyně doma a ona měla šití ve velké oblibě. Ona mě vlastně překecala k tomu, abych si to šití taky vyzkoušel, a mě to začalo hrozně bavit. Já jsem šil třeba šest hodin, a myslel jsem si, že se tomu věnuju tak dvacet minut. Pak jsem v létě jel na kemp Můžeš podnikat, a tam jsem si měl vymyslet svůj projekt. Tak mě napadlo, že tohle by mohlo bejt boží, bavilo mě to. Mohl bych tím vytvořit prostředí pro studenty, kam by se chodili odreagovat a kde by zapomněli na ty stresory jako třeba škola, brigáda a tak.

Takže vlastně úplně poprvé ses k šití dostal v létě. Tím jsi zároveň odpověděl na moji další otázku. Cílem Zašívárny tedy je, aby si lidi odpočinuli?

Jojo, ten hlavní princip je skloubení příjemný přátelský atmosféry a manuální práce, protože si myslím, že manuální práce

je skvělá na to, aby člověk přišel na nějaký jiný myšlení. Když se to navíc skloubí, tak to může vytvořit super vzpomínky.

Mění se nějak místa na šicí srazy, nebo je to vždycky tady, v Ultravagantu? Případně ještě, jak to domlouváš s majiteli?

Teď jak jsme v Ultravagantu, dalo by se říct že mě to prostě napadlo, protože to jsou známí. Ale není to jenom tady, děláme to na víc místech. Je to například i v Klubovně na Dejvické. Určitě to bude i na jiných místech.

Jak vypadá tvoje příprava na šicí srazy a shánění látek?

Látky jsem zatím sháněl tak, že jsem dal vědět kamarádům, babičce (*směje se*),

dědovi, tetě... nebo jsem si sehnal kontakt na jednoho pracovníka ve skladu s oblečením, takovým tom charitativním skladu. Odtamtud mám to oblečení. Příprava na šicí sraz se skládá z toho, že se starám o sociální sítě, vymyslím, co by tak mohlo být na šicím srazu, vymyslím náplň.

Jaké máš zatím ohlasy na Zašívárnu? Co na to lidé říkají?

Šicí sraz se teď koná už popáté, v průměru přijde tak deset lidí, dneska je to takový skromnější trošku. Zatím jsem se neseťkal s negativními ohlasy.

Jak to vidíš se Zašívárnou do budoucna? Zmiňoval jsi, že bys z toho chtěl mít byznys.

Můj plán, vize, za kterou teď jdu, je taková, že bych to chtěl mít ve vlastních prostorách.

Děkuju za rozhovor.

Ze Zašívárny neodcházím s prázdnou, moje plátěnka *Fakt Brno* se nyní pyšní rybičkou Fugu. Každému arabákovi rozhodně doporučuji Zašívárnu vyzkoušet, je to příjemná a odpočinková záležitost.

KUBA MEJZR

Pokud vás téma zaujalo, určitě mrkněte na jejich Instagram @_zasivarna_!

ROZHOVOR S DISIDENTEM FRANTIŠKEM ČUŇASEM STÁRKEM

Na začátku listopadu se mi dostalo neobyčejné příležitosti (hlavně nečekané, protože jsem do poslední chvíle nevěděla, že budu dělat rozhovor). František Čuñas Stárek, osobnost českého undergroundu, na naši školu zavítal s debatou ve studovně.

Já jsem měla to štěstí a po debatě jsem mu položila několik otázek.

Ráda bych ho představila životopisem ze stránek Paměti národa, který myslím trefně vystihuje důležité momenty jeho života. Sám Stárek se také znal s Lilian Landovou, osobností Arabské, bývalou studentkou. I na tu v našem rozhovoru přišla řeč.

František Stárek, zvaný Čuñas, se narodil 1. prosince 1952 v Plzni.

V roce 1976 byl souzen v plzeňské části procesu s kapelou The Plastic People of the Universe. Po vlně solidarity, kterou případ vyvolal a jež vedla ke vzniku Charty 77, mu byl trest změněn na podmíněný, ve vazební věznici si ale odseděl půl roku. Chartu podepsal hned v roce 1977.

V roce 1979 začal vydávat samizdatový časopis Vokno – jako nezávislou platformu undergroundu, na níž by bylo možné propojovat pražskou undergroundovou scénu s tou mimopražskou.

V témže roce 1979, kdy chartisté byli tvrdě pronásledováni a násilně nuceni k emigraci, spoluzaložil undergroundovou komunu v Nové Vísce u Kadaně. Rozsáhlá usedlost s velkou stodolou sloužila jako soukromá scéna pro koncerty a kulturní akce. V roce 1981 však byla úřady cíleně vyvlastněna a jiný prostor se již nepodařilo kvůli tlaku ze strany Státní bezpečnosti koupit.

Po rozeznání komuny putoval František Stárek za vydávání Vokna na dva a půl roku znovu do vězení. Ještě předtím mu však StB zprostředkovala výjezdní doložku k občanskému průkazu v naději, že by mohl sám od sebe emigrovat. Místo toho ale stačil vyjet do Polska, kde se setkal s hlavními

protagonisty polského undergroundu a podpořil vznikající Solidaritu.

Po návratu z vězení v roce 1984 pamětník, zatížen dvouletým ochranným dohledem rovnajícím se téměř nevolnictví, ve vydavatelské práci pokračoval.

Také samotné Vokno vycházelo dál. Jako šéfredaktor byl František Stárek i se svou budoucí manželkou Ivanou Vojtkovou v únoru 1989 znovu zatčen a opětovně odsouzen na dva a půl roku.

Sedmnáctý listopad 1989 tak strávil ve vězení, propuštěn byl až 26. listopadu 1989 na amnestii prezidenta republiky.

V současnosti se jako zaměstnanec Ústavu pro studium totalitních režimů věnuje badatelskému a dokumentačnímu projektu k dějinám československého undergroundu. V soukromí se zabývá rodinnou genealogií a organizuje undergroundové festivaly.

(zdroj: www.pametnaroda.cz, upraveno)

Jak byste se představil našim čtenářům, i těm, kteří vás tolik neznají?

Já jsem sedmdesátiletý dědek, kterej se za celej svůj život vždycky snažil žít svobodně. A to bylo hlavním mým kritériem. A i když byla doba nesvobody, která tomu svobodnému životu nepřála, tak jsem na to nikdy nerezignoval. No ale stálo mě to někdy i kriminál. Ale jsem s tím spokojenej, nemám žádnou hořkost, a kdybych měl

šanci udělat něco znova, tak bych udělal to samý, co jsem vždycky dělal.

Vy sám jste byl v 80. letech šéfredaktorem undergroundového časopisu Vokno. Mohl byste nám něco povědět o této vaší zkušenosti?

Šéfredaktor samizdatovýho časopisu byla velmi specifická zkušenost, protože mimo normální šéfredaktorskou práci, to znamená práce s autorama, s příspěvkama, s vydáváním, jak udělat koncepci čísla, a tak dále, tak tam ještě přibývala ta konspirace, protože celý jsme to museli dělat v ilegalitě. Čili tam byla řada konspiračních metod, který jsme prostě potřebovali užívat, aby ten časopis existoval. To šéfredaktorství bylo zároveň spojený i s výrobou toho časopisu, protože pro nás neexistovalo žádný „pošli to do tiskárny“. My jsme to museli dodělat až do úplnýho konce, to znamenalo točit cyklostylem, rozházet, sešít a rozdistribuuovat.

My jsme se už během debaty ve studovně bavili o Lilian Landové, studentce Arabské, kterou režim dohnal k sebevraždě. A já bych se vás chtěla zeptat na váš vztah k Lilian. Jak jste se seznámili?

Já si myslím, že jsem se s ní seznámil prostřednictvím Věry Jirousový, ke které ona chodila, komunikovala s ní, půjčovala si od ní chartovní materiály a tak. A já jsem se tam v tom bytě v Navrátilově ulici s ní potkal a pozval jsem ji, aby jela k nám na Novou Vísku. A ona tam několikrát přijela a líbilo se jí to prostředí, který bylo úplně odlišný od zbytku světa, my jsme tam žili velice kulturně bohatým životem. Ona byla zaměřená na divadlo, ráda ho dělala, a taky pod jejím vlivem jsme začali hrát. Různý skeče, a tak.

Jak byste popsal Lilian v jedné větě?

Byla to bojovnice, která bohužel přecenila svoje síly.

„Tomu nerozumíš. Na to jsi moc mladej.” I tyhle věty se ozývají ve spojitosti s angažováním mladých lidí v politice a veřejném dění. Jaký je váš názor na zapojení nás, studentů, v těchhle „dospělejších” věcech?

No to je pozitivní, protože vy budete tu zemi brzo řídit, vy si musíte připravovat pozice. A čím dřív si je budete připravovat, tím budete lépe budete mít nastavený děje pro tu chvíli, kdy vy budete tu společnost dělat, kdy ji budete řídit. To je naprosto nutný. Já jsem totiž pro to, aby volební právo bylo od patnácti let. Protože lidi kolem patnácti let už jsou schopný vnímat, někdy mnohem lépe, než ty starý, tu politickou skutečnost a ten děj v tý konkrétní společnosti.

Co vás udrželo pevného v těch nejtěžších životních situacích?

Franz Kafka říká: „Jistým bodem počínaje není již návratu. Toho bodu je třeba dosáhnout.”

Já si myslím, že jsem toho bodu dosáhnul jednou v litoměřický věznici, když v noci svítil úplněk skrz mříže. Nás tam bylo čtrnáct na tý cele, leželi jsme nacpaný na sobě, vždycky jsme se museli převracet všichni najednou. V tu chvíli, kdy jsem se probudil, tak všichni spali, na mě svítil ten měsíc, a já jsem si tam řekl: „Tady seš na tom správným místě. Tady máš bejt. Tohle je to místo pro tebe. Jinde bys byl zbytečnej.”

Já už nevím kdo to říkal, ale v totalitní zemi je pro čestného muže jediné místo, kde může žít, a to je vězení.

Jak byste popsal sám sebe ve svých studentských letech?

Já si myslím, že jsem byl poměrně připravenej pro politickej život. V roce '68 mi bylo šestnáct, vstoupil jsem do Unie středoškoláků a učňů, což byla tehdy studentská organizace, která zorganizovala stávkou na začátku roku '69, která dělala za Palacha tryzny a tak. A já jsem se aktivně účastnil a myslím si, že to co jsem tehdy

jako šestnáctiletěj dělal, za tím si stojím dodneška, to bych podepsal i dneska.

Ted' taková klasická novinářská otázka na závěr. Co byste vzkázal našim čtenářům a studentům?

Je to paradoxní, ale vzkázal bych jim Mao Ce-tungův citát: „Bouřit se, bouřit se, bouřit se. Vzpouora je vždycky oprávněná.”

Děkuju za skvělou příležitost pro inspirativní rozhovor!

KLÁRA ŠOLTYSOVÁ

BÁSNIČKY OD ANIČKY

ANAKREONSKÁ LYRIKA

Nástroj svůj si naladím,
vínem hrdlo ochladím.

Smích a život všude kolem,
rozléhá se celým dvorem.

Než ruka do strun udeří,
objeví se u dveří.

Žena krásnější než růže květ,
už nezajímá mě okolní svět.

Rty má vínem zbarvené
srdce mé je tím zjevem omámené.

Krása těla i tváře její
nepřekoná žádná z bohyní.

Hudba i zpěv můj jen pro ní zní,
všechny krásy světa chci poznat jen s ní.

Na funkce pod fousem si nadávám,
grafy už dávno nezvládám.

Derivace, integrace

01010011-01001111-01010011

Limita, asymptoty, spojitosti
taktak se držím své přičetnosti.

Body, osy, aproximace.... Cože?

Začínám si brousit nože

01010011-01001111-01010011

Je to teror,

můj mozek hlásí už jen ERROR.

NIGHTMARE

At the night I rove
on day I dream
sky filled by dove
air bringing scream.

In a dense forest without roots,
flames full of howling tunes.
I'm burning.

In a stormy sea without salt,
imprisoned in a vault.
I'm diving.

When the dew falls
and the mist disappears.
I finally see them crawl
I'm stiff with a fear.

I can't even move
I can't even shout.

I can barely breathe
Please let me out!

ZEMĚPIS A DEPKA

Brinke na tabuli čmárá
Já své básně skládám.
Něco jako kótu kreslí,
Můj mozek to však nevymyslí.

Mám si otevřít atlas,
Nemám ho, jsem fakt matlas.
K čemu je šířka a délka nevím,
do blba jen smutně hledím.

Pak zavelí "ty k tabuli!"
Já prázdnou mám však kebuli.
Plno otázek má ohledně geografie
Já přemýšlím však, zda létat může zmije.

Plno koleček na tabuli leží
Tady už nepomůžou ani kněží.
Myslel jsem, že chytrý jsem
Teď vím, že byl to jen planý sen.

Mě odváží už do Bohnic
Už nezbylo mi zhola nic.
Však úleva to pro mě je,
Brinke mne tu nenajde.

**Tato básnická sbírka je včetně
kreseb autorským dílem Aničky
Havlíkové (@havlikani), děkujeme
za možnost jejich zveřejnění.**

Již přespříliš let
už rudý je květ
a tvá bílá leží
Hrobka plná růží
lebka plná ostnů
na krku tvůj dech
v hlavě slyším vzdech
mlha kolem zamrzá
měsíc v novu vylézá
k tobě otačím se zády
už nechci na tě pohledět
naposledy byl jsem
tady.

LEBKA

Miss Taylor Swift

Sama tomu doteď nevěřím, ale Taylor opravdu vydala nový album! Btw mazej do Prahy, Taylorko!! A jelikož její písničky nejsou jenom fajn songy, na který zpíváš svoje traumata v autě, ale maj i hlubokej význam, připravila jsem si pro čtenáře Prestižního studenta vysvětlení, několik faktů a zajímavostí ke každé písničce a taky moje poznámky a postřehy.

LAVENDER HAZE

Silný začátek, paní Swiftová. Lovesong se silným podtextem.

Termín „lavender haze“ se používal v 50. letech jako označení pro to být zamilovaný a od toho se také odvíjí celá pointa této skladby. Když vás lidé vidí být v lavender haze, hned se to ze závisti snaží pokazit.

Samozřejmě to naráží na publicitu jejího vztahu s Joem Alwynem. Někteří se jejich vztah snažili skrze sociální sítě znehodnotit a zničit, ale haters gonna hate hate hate a Taylor's gonna shake shake shake!!!

MAROON

Zatímco album Red popisuje lásku, která „hořela do červena“, Maroon vypráví

dospělejší příběh lásky.

Symbolika je jasná, maroon je jiný odstín červené, pořád je to láska, ale už ne tak dětinská a jednoznačná. I proto se v písničce objevují další odstíny červené, aby poukázaly na to, jak je láska různorodá. Taylor VLASTNÍ červenou barvu, takže v Midnights nějaká forma červené nesměla chybět.

ANTI-HERO

„It's me. Hi. I'm the problem, it's me.“
Všichni známe. Pochybujeme o sobě a jsme úzkostní z toho, jestli jsme dost dobří.

Taylor řekla, že tohle je jedna z nejosobnějších písniček z její tvorby. Popisuje ji také jako prohlídku všech věcí, které na sobě nenávidí.

YOU'RE ON YOUR OWN, KID

Paní Swiftová nám vypráví o tom, jak se snažíme o lásku a o to, aby se do nás ten druhý zamiloval, ale potom si uvědomíme, že o nás nemá zájem a že jsme vlastně úplně sami.

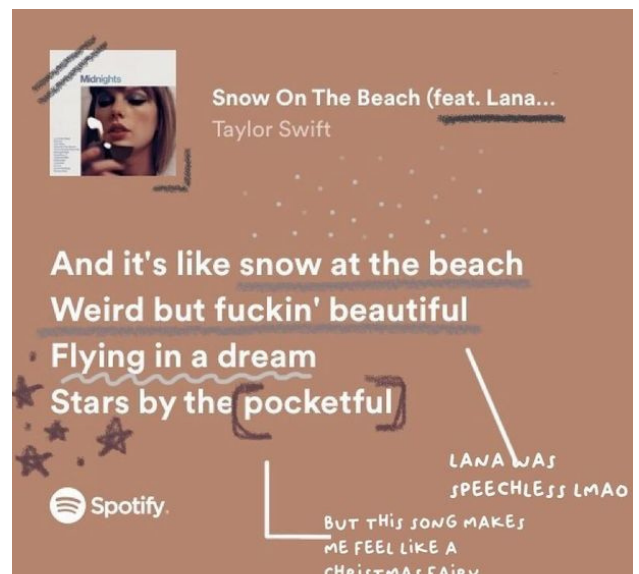
Taylor nám ve svém projevu na promoci na NYU dala první easter egg na tuhle písničku: „Scary news is, you're on your own now. Cool news is, you're on your own now.“

SNOW ON THE BEACH FEAT. LANA DEL REY

Musím uznat, že tohle bylo pro mě menší zklamání. Proč je Lana jenom v podkresu?!

Celkově zklamaná nejsem. Popisuje moment, kdy se navzájem s někým do sebe zamilováváte a nemůžete tomu uvěřit a připadáte si jako ve snu. Hezky to vystihuje věta z refrénu: „It's like snow on the beach, weird but fucking beautiful.“

MIDNIGHT RAIN

„He wanted a bride. I was making my own name.“ (slay queen!!!)

Vztah, který Taylor musela ukončit, aby se mohla soustředit na svou kariéru, je hlavním tématem této skladby. Rozdílnost

dvou lidí ve vztahu, kdy jeden je popisován jako Sunshine a druhý jako Midnight Rain. Každý chce od vztahu něco jiného a má jiná očekávání.

QUESTION...?

Stejně jako v Out of the Woods se díváme na již rozpadlý vztah. Vypravěčka se ptá svého bývalého milence na jejich vztah. Co se mohlo ve vztahu udělat jinak? Jestli vztah, ve kterém je její bývalý dnes, je srovnatelný s tím, ve kterém byli spolu. Také doufá, že je její ex pořád zamilovaný do ní. Otázky, na které se chceme zeptat po konci vztahu, všechny v jedné písničce.

VIGILANTE SHIT

Skladba, která jako by byla složena pro album Reputation. Žena se chce pomstít svému milenci, který pravděpodobně spáchal nějaký zločin.

Hodiny a hodiny bych mohla řešit, o kom tato písnička je. Jsou spekulace, že to je o Kim Kardashian a Kanye Westovi, ale některé věci mi tam neseďí, a proto bych spíš řekla, že to je o Scooterovi Braunovi a jeho ex-manželce Yael Cohenové.

Zvuk Vigilante Shit je přirovnáván nejen k Reputation, ale i k Billie Eilish.

LABYRINTH

Rychlé zamilování se do někoho krátce po rozchodu a zlomeném srdci může být pro někoho stejně strašidelné jako výtahy. Jede to nahoru rychle, očekává se to nejhorší, ale potom je ten příjemný pocit, kdy to vyjde, výtah nespadne. V první sloce přesně tato obava zazní : „You know how scared I am of elevators. Never trust it if it raises fast. It can't last.” Ale stejně je nakonec tato obava zbytečná, protože ten vztah vyjde a na

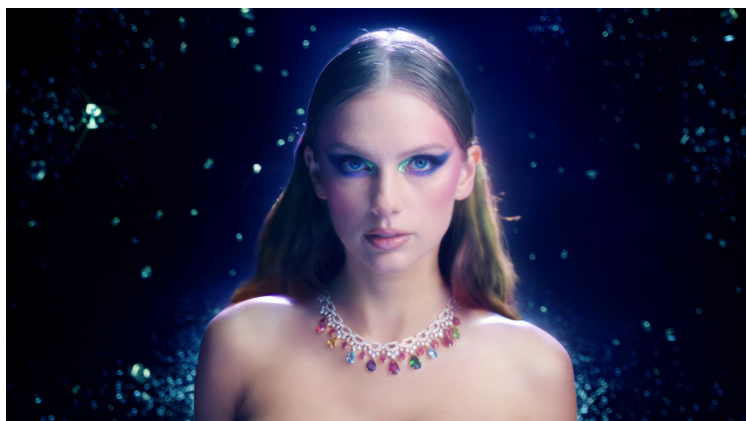
rychlém zamilování se není nic strašidelného.

Zajímala by mě živá verze Labyrinth, protože já si nemůžu pomoci, ale já tam pořád slyším slona a nepřišla jsem na to, co je to za hudební nástroj.

BEJWELED

Frustrace z této písně je jasná. Milenec si ji nevážil tak, jak by si ona zasloužila. Taylor popisuje, že i přes nedocenenost od partnera ví, že když přijde do místnosti, vše se začne lesknout. Je stále přesvědčená o tom, že je ikonická. Periodt.

Rozhodně nejlepší self worth písnička *Midnights*.

KARMA

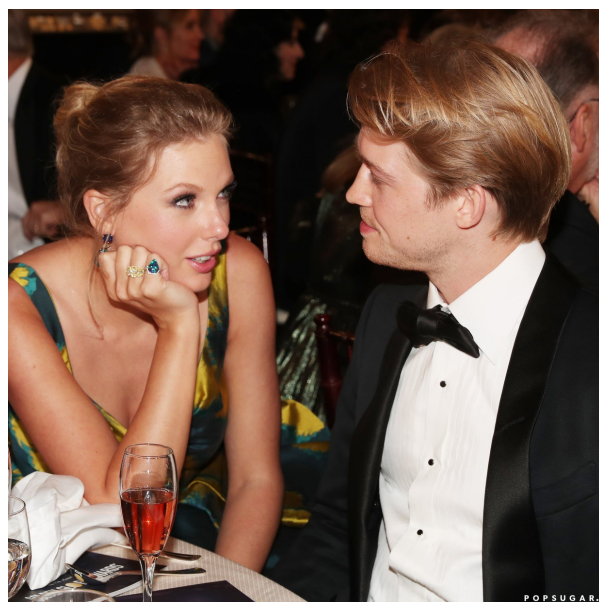
Představa, ve které vidí, jak jsou všichni její nepřátelé zničeni. Konfrontuje lidi ze své minulosti a varuje je před důsledky jejich činů. Taylor karma uleví, protože ví, že k nim nebude laskavá. Karma je podle Taylor nejdůležitější životní lekce, kterou se lze naučit.

Jsou tu teorie, že „Karma“ bylo pojmenováno album, které Taylor napsala mezi alby 1989 a Reputation a nikdy ho nevydala. Údajně to měla být další Taylor éra v roce 2016, kdy se řešilo drama okolo Taylor, Kim a Kanye. Je možné, že z tohoto alba zbyla jenom tahle písnička.

SWEET NOTHING

Tuhle songu Taylor napsala se svým partnerem, britským hercem Joem Alwynem (on pod pseudonymem William Bowery).

Zní to jako odpověď na písničku Peace z alba Folklore. „Would it be enough if i could never give you peace?“ a Sweet Nothing na toto odpovídá.

Taylor píše o vděčnosti a lásce k životu, který si s Joem vybudovali a o tom, jak si v jejich vztahu nachází klid, protože on po ní nechce nic kromě „sweet nothing“. Krásný příklad toho, že láska nemusí být o velkých gestech.

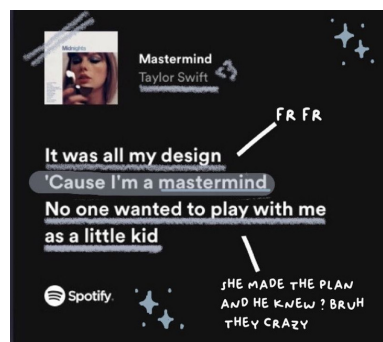
Sweet Nothing je podle mě písnička jako složená pro Paula McCartneyho a jeho manželku Lindu. (*pozn. red.: Pro ty z vás, kdo nevíte, o koho jde a jaký je jejich příběh, utíkejte zjistit!*)

O albu by se dalo uvést určitě ještě mnoho dalších zajímavostí, ale nejsem Taylor Swift, takže je všechny nevím. Ale snažila jsem se vám alespoň maličko album přiblížit. Doufám, že jste se něco nového dozvěděli.

Au revoir, besties, pusinky.

MASTERMIND

Někdy někoho tak moc někoho chceme, že si uděláme celý plán, abychom jim byli blíž.

Taylor řekla, že ona a Joe si byli souzeni, ale stejně si udělala plán, aby se pojistila, že to tak opravdu dopadne. Je to i o těch všech malých věcech, které třeba i změníme, abychom se někomu zalíbili. Relatable.

SÁRA ŠOLTYSOVÁ

Sára je mladší ségra Kláry, moc jí děkujem za supr článek!! @soltyska_s

ARABSKÝ HALLOWEEN

Halloween je keltský svátek, který svou historií sahá až do doby před naším letopočtem. Slaví se 31. října, tento den znázorňoval hranici mezi létem a zimou (dvěma hlavními obdobími roku), ale Keltové jej

vnímali jako pomezí, kdy se stírá hranice mezi životem a smrtí.

Od těch dob se podoba Halloweenu změnila mockrát, nyní je typickým americkým svátkem

spojeným s koledováním o sladkosti, jako to u nás děláme o Velikonoce, ale především s kostýmy.

Tuto část Halloweenu již Evropa bravurně přebírá za svou. A jaká země je srdcem Evropy? Česko. Jaké město je hlavním městem Česka? Praha. Jak se jmenuje nejprestižnější pražský gympl? Arabská.

Tímto decentním přemostěním se dostáváme k našemu arabskému Halloweenu. Když jsem poprvé viděla náš „helouvínský“ letáček, už ani nevím, jestli to bylo na nějaké ig story či nástěnce, doufala jsem, že nebudu jen jedna z mála, kdo do toho půjde. Ale nakonec v kostýmu dorazily mnohé ikony našeho učitelského sboru a mimo jiné i paní ředitelka, což svědčí o validitě této akce.

Můj strach byl zažehnán kostýmy, které jsem mohla vidět. Při vymýšlení svého kostýmu jsem dbala i na jeho praktičnost s představou, že v něm budu celý den. To ale některé z vás vůbec nezajímalo, byli jste extra a bylo to super.

Poklona všem lidem, co s sebou tahali nejrůznější propriety nebo vstali o x minut dříve kvůli make-upu, a hlavně těm, kteří si převlek kutili sami. Cenu za nápaditost bych zde (dle mého skromného názoru) ráda předala Kláře Hájkové s kostýmem „Cože? Vidličky a nože!“.

Ale vyhrávalo se i ve velkém, všichni jsme si mohli zahlasovat a cenu za nejlepší kostým nakonec dostala bandička hvězd našeho čtvrtáku - jeptišky. Vzhledem k tomu, že si nepamatuju, kdy naposledy kluci donesli do školy něco v ten den, kdy se to donést mělo, mají můj obdiv za to, že právě o Halloweenu přišli všichni stejně oblečení. Priority.

Akce jako byla tato, jsou tím, na co budeme za pár let po střední vzpomínat. Proto díky, že je pořádáte, že se účastníte a že vás baví.

ÁŘA PRŮCHOVÁ

Děkujeme, že podporujete nezávislou žurnalistiku!

Jste naši hrdí fanoušci? Chcete se tím pyšnit i na svém
batohu nebo plátěnce? Kupte si placku, podpořte
redakci a mějte originální časopisový merch!

*Prodej každý pátek o velké přestávce
před nástěnkou časopisu ve třetím patře.*

20 Kč za jednu placku♥

IZDE MŮŽE BÝT VAŠE REKLAMA

Ozvěte se nám na [@prestiznistudent](#) pro spolupráci.

Prestižním Podcastem vás budou provázet lidé všeho druhu a zabývat se tématy všelijakých obzorů.

Vysíláme k vám přímo z Gymnázia Arabská. Neřešíme tady jen školu, tý už má většina z nás už takhle dost, ale naťukneme témata ze všech koutů vesmíru.

Podcast vedeme spíše jako takovou konverzaci v kavárně nebo na pivě, kterou můžeš odposlouchávat, když se nudíš. Ať už uklížíš, jedeš vlakem nebo třeba jen prokrastinuješ úkol z matiky, nalad' si tenhle podcast a třeba ti ty lidi v něm zlepší i den.

Prestižní
PODCAST

K dispozici na Spotify a
Apple Podcasts!

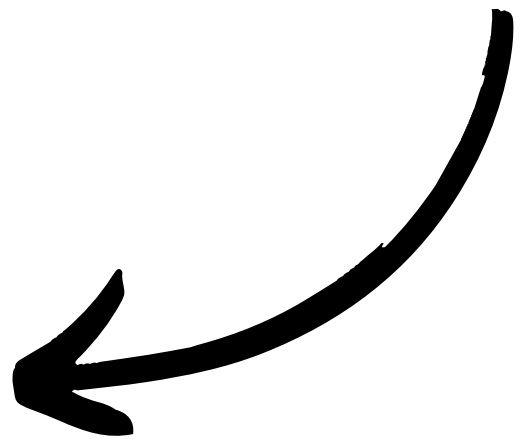

Akce v prosinci

INZERCE

12. prosince

17. prosince

GA NIGHT PRESENTS

17.12.2022

CHRISTMAS PARTY | DANCE PARTY

**GA
CHRISTMAS
NIGHT**

STUDENT PARTY | DJ ZEZE | DJ BAHRAM | DJ EVGENIA | MUSIC BAR PHENOMEN

AKČNÍ DRINKY || FOTOGRAF || SOUTĚŽ

VSTUP 150/200/250 | NÁDRAŽNÍ 84 PRAHA 5 | 19:00 - 5:00 | 15+

Přidejte se k redakci!

Protože skvělých lidí není nikdy dost.

- Stačí se ozvat na instagramu
@prestiznistudent
 - Můžete psát, o čem zrovna vy chcete, od básniček, přes fanfikce až po reportáže
 - Sami si určujete, kolik času chcete časopisu věnovat (aneb víme že škola je náročná :3)
-

Číslo páté

© Prestižní student 2022